

Юлія Олефір

Юлія Олефір

КАЗКОВИЙ ЛІС. ПРИГОДИ ЄНОТІВ-БЕШКЕТНИКІВ

ЧОРНІ ВІВЦІ®

КАЗКОВИЙ ЛІС
ПРИГОДИ
ЄНОТІВ -
БЕШКЕТНИКІВ

ІЛЮСТРАЦІЇ
РІТИ НІЛЬСОН

— Тримай! — сказала вона і простягнула Морсику маленький сухий корінець.

Морсик аж підскочив від несподіванки.

«Мабуть, хоче мене отруїти, — подумав недовірливий Морсик. — Не просто так вони весь час із мене сміються».

Маленька сурикатиха відкусила шматочок і знову запропонувала Морсику. Морсик обережно взяв корінець, понюхав і відкусив. Єнотик повільно жував сушену юку. Вона виявилася трішки солодкуватою і ароматною, наче печиво, що пекла його бабуся.

— Смачно, — сказав Морсик, трішки заспокоївшись.

— Шмачна, — повторила Піщинка.

— Ні, с-ма-чно, — повільно й чітко вимовив Морсик.

— Ча-чно, — знову повторила маленька сурикатиха.

Морсик так голосно засміявся, що аж почав гикати. Але Піщинка зовсім не образилась, а засміялася ще голосніше.

ISBN 978-617-614-416-8

9 786176 144168

Юлія Олефір

КАЗКОВИЙ ЛІС
ПРИГОДИ
ЄНОТІВ -
БЕШКЕТНИКІВ

Ілюстрації Ріти Нільсон

УДК 82-9
О 53

Олефір Юлія

О 53 Казковий ліс. Пригоди єнотів-бешкетників / Юлія Олефір ;
ілюстрації Ріти Нільсон. — Чернівці : Книги — XXI, 2023. — 100 с.

ISBN 978-617-614-416-8

Дитинство братиків-єнотиків Морсика і Лютика сповнене шалених пригод і захопливих відкриттів. Розворушити бджолине гніздо, вирушити в мандрівку попри заборону батьків, розгадати, хто намалював веселку... Що може бути цікавіше? Але коли до Казкового Лісу приходить біда, братики з мамою змушені покинути свій дім і відправитись у далеку подорож. Спекотний клімат, незвична їжа і незнайома мова стають для єнотів справжнім випробуванням. Чи вдасться Морсику віднайти нових друзів? Чи не стане повернення додому болісним розчаруванням? Чи таким же Казковим лишиться Ліс після потужного урагану?

Дебютна книжка Юлії Олефір сповнена віри в перемогу добра над злом і несе безліч важливих меседжів маленьким читачам.

УДК 82-9

© Книги — XXI, 2023
© Юлія Олефір, 2023, *текст*
© Ріта Нільсон, 2023, *ілюстрації*
Усі права застережено

ISBN 978-617-614-416-8

**Присвячується українським дітям,
зокрема моїм бешкетникам
Мирону та Макару**

МОРСИК І БДЖОЛИ

Сліпуче полуденне сонце пробивалося крізь густу зелену крону дерев. У повітрі літали солодкі квіткові аромати, співали птахи й монотонно гуділи комахи. Ліс жив своїм звичним життям.

Наче маленький ураган, енотик Морсик мчав додому обідати, бо аж надто загрався й зараз ризикував дістати прочуханки від мами. Тонка лісова стежка петляла між деревами й вела енотика до старезного дуба у східній частині Лісу. У дубі було дупло родини енотів. Морсик підскочив до дверей, одним махом відчинив їх і, хекаючи, заскочив у домівку. На кухні смачно пахло млинцями. Уся родина вже стукотіла виделками. Тато, мама й молодший братик Лютик сиділи за великим круглим столом і з апетитом обідали. Голодний Морсик із порога вигукнув:

— Мені! Залиште мені смачненького!

— Спочатку витри ноги, бо нанесеш сміття, потім вимий руки, — відповіла мама, — і швиденько сідай обідати. У нашій родині прийнято приходити вчасно!

— Вибач, мамо, — ледь чутно сказав Морсик, двічі човгнув ногами по килимку й поплівся мити руки.

Коли єнотик повернувся й сів до столу, його вже чекала велика тарілка млинців. Морсик дуже любив млинці, особливо за те, що зверху їх густо поливали чимось солоденьким. Улюбленими ласощами Морсика був мед. Тато приносив свіжий запашний мед із Липового Лісу, але він ніколи не брав із собою Морсика, тому єнотик навіть не здогадувався, як саме тато видобуває цінну бджолину смакоту.

— Мамо, я поїв. Можна мені ще меду? — запитав Морсик.

— Стривай! Усі млинці на тарілці, ти просто злизав солоденьке, — засмутилася мама. — Швидко їж млинці, жодного меду! Морсик невдоволено їв млинці й буркотів під носа:

— Чому це я маю весь час просити добавки? От сходжу до Липового Лісу й наберу стільки меду, щоб їсти, коли забажаю!

— Ні, Морсику, — суворо відповіла мама, — я не дозволяю відходити далеко від дому, а тим паче ходити до Липового Лісу!

Єнотик нічого не відповів, лише завзято стирав млинцем залишки меду з тарілки. Вийшовши на післяобідню прогулянку, впертий Морсик узяв Лютика за руку й повів до Липового Лісу.

— Куди ми йдемо? — здивувався Лютик.
— Ми йдемо набрати меду, бо мама завжди дає його дуже мало, — серйозно відповів старший енотик.
— Але ж нам не можна виходити за межі Казкового Лісу, — заперечив Лютик.
— Дурниці! — відповів Морсик. — Ох уже ця малеча, завжди всього боїться!
Лютик справді боявся не слухатися маму. Він зовсім не хотів іти до Липового Лісу, але й залишатися самому було страшно, тому швиденько побіг за старшим братом.

На виході з Казкового Лісу братики-енотики зустріли сороку Крилатку. Повз Крилатку не проходила жодна новина в лісі, сорока знала все й завжди та розповсюджувала інформацію зі швидкістю звуку.

— Куди це ви зібралися, малята? — занепокоїлася Крилатка.
— Ми йдемо у справах: у нас закінчився мед, і мама відправила нас до Липового Лісу, — сказав неправду Морсик.
— Хіба це мама нам наказала? — здивувався Лютик.
— Тс-с-с, мовчи, — тихенько мовив Морсик і вщипнув Лютика за плече.
— Дуже дивно, — застрекотіла Крилатка. — Але нехай щастить, будьте обережні.

Морсик був дуже задоволений собою: він наважився сам на таку далеку подорож, він перехитрив сороку й уже уявляв, як повернеться додому з величезним шматком стільникового меду*, а мама його похвалить.

* Мед у природних воскових комірках, які бджоли роблять для його зберігання.

A colorful illustration of a raccoon climbing a large tree. The raccoon is wearing a blue shirt and has a surprised expression. A large, round, yellow beehive is attached to a tree branch. Numerous bees are flying around the beehive and the raccoon. The scene is set in a lush green environment with large leaves and a bright, sunny atmosphere.

— А що вони мені роблять? Вони ж такі малі, а я великий! Зараз візьму палицю й вижену їх із гнізда! — хоробро заявив енотик.

Недовго думаючи, Морсик узяв палицю і спритно поліз на дерево до бджолої оселі. Бджоли загули ще голосніше, але енотик не зважав. Він уявляв мамину радість. Підлізши просто до гнізда, Морсик притих, прицілився та ткнув палицею прямо в середину бджолоного будиночка. М'який жовтий віск легко зламався — зі стільників засочився золотистий ароматний мед. Єнотик уже збирався відломити шматок стільника, та трапилося те, чого він ніяк не чекав: бджоли не полетіли геть, а почали дзижчати дуже гучно. Наступної миті на енотика взагалі пішов

Майже годину Морсик і Лютик ішли до Липового Лісу. Раптом старший енотик прошепотів:

— Прислухайся! Чуєш? Це вони, бджоли.

Лютик затамував подих і навіть заплющив оченята.

— З-з-з-з-з-з-з-з-з, — почулося десь зверху.

— Справді, гудуть! — вигукнув Лютик.

Що ближче братики підходили до лісу, то гучнішим ставав звук. І от уже всі крони дерев голосно дзижчали, а в повітрі літав солодкий аромат липового цвіту.

— Ех, зараз як наберу меду! — вигукнув Морсик.

— А як ти змусиш бджіл його тобі віддати? — здивовано запитав Лютик.

якийсь вогняний дощ. Морсик не відразу зрозумів, що його жалють бджоли. Він упав із дерева, загубив палицю й дременув на втьоки.

— Рятуйте! — кричав Морсик і навіть не знав, чи то бджоли його наздоганяють, чи в нього просто гуде в голові від страху.

Єнотик відбіг досить далеко, аж раптом почув:

— Морсику, допоможи, не кидай мене! — голосно плакав Лютик.

Братик зупинився й завмер. Лютик! Він же залишив Лютика! Не вагаючись жодної миті, Морсик кинувся назад, схопив наляканого братика на руки і знову помчав до Казкового Лісу. Він біг так швидко, що вже й не чув бджіл. Перескочив із пагорба на пагорб і почав летіти. Морсику навіть здалося, що в нього з'явилася суперсила. Але за мить єнотик переконався, що насправді вже не ступає на землю, та продовжує пересуватися дуже швидко.

Він принюхався й відчув якийсь знайомий теплий запах: смола, ряска, млинці... «Тато!!! Таточко! Де ти?!»

Нарешті Морсик збагнув, що це тато так швидко втікає від бджіл, тримаючи його й Лютика на руках. Звідки він з'явився? Як дізнався, що вони в біді?

Лише діставшись галявини Казкового Лісу, тато-енот зупинився й поставив синочків на землю. Морсик озирнувся, полегшено зітхнув і голосно заплакав. Лютик вирішив підтримати брата й заплакав ще голосніше. Тато-енот знову взяв дітей на руки і спокійно пішов додому.

Увечері мама-енотиха мазала Морсику та Лютику місця укусів і сварилася:

— Як ви могли не послухатися мене? Чому вирушили самі до Липового Лісу?

— По-перше, ви не послухали маму, по-друге, обманули Крилатку. Добре, що вона за пів години розповіла всьому лісу, куди ви пішли, і мудрий пан пугач особисто прилетів до мене виказати занепокоєння такою далекою самостійною мандрівкою дітей, — продовжив тато. — І головне: ви зруйнували гніздо бджолам, чим дуже їх розлютили.

— Проба-а-а-ачте-е-е! — заскиглив Морсик. — Це все я винен, Лютик тут ні до чого, це все я! І я більше не бу-у-у-уду-у-у-у!

— Те, що ти визнаєш свою провину, — це добре. І те, що ти не покинув Лютика, — теж дуже похвально. Але доведеться просити вибачення у бджіл, бо ти заподіяв їм лихо.

— А як я маю просити вибачення? І як тобі вдається дістати мед, щоб не розгнівати бджіл? — запитав енотик.

— Щороку навесні жителі Казкового Лісу йдуть до Липового Лісу й висаджують багато нових лип. Саме за це бджоли діляться з нами медом, але ми ніколи не беремо його без дозволу й тим паче не руйнуємо їхніх гнізд. Наступної весни я візьму тебе з собою. Ти вже досить дорослий і допомагатимеш висаджувати липки — цим і перепросиш у бджіл, — уже не так суворо сказав тато.

— А також пообіцяй, що слухатимешся нас із татом і не обмануватимеш, — додала мама-енотиха.

— Обіцяю, обіцяю, — запевнив Морсик.

— І я обіцяю, — підхопив Лютик.

— От і добре, — сказав тато. — І пам'ятай: коли приходиш на чужу територію і руйнуєш чуже майно, то завжди будеш покараний, бо так робити не можна!

— Запам'ятаю, — присоромлено сказав енотик.

— Раз це питання ми вирішили — нумо пити чай, — запропонувала матуся й дістала з шафки баночку меду.

— Краще збережімо мед, бо його мало, — попросив Морсик. — Відкриймо малинове варення.

— Чому б і ні, — погодився тато.

— Я так люблю малинове варення! — радісно вигукнув старший енотик. — І малина ж не належить бджолам, я можу сходити до малинового чагарника та принести ду-у-уже багато малини, — продовжував він.

— Ні, навіть не думай! — голосно засміялися батьки-еноти й почали пити чай.

ЯК МОРСИК І ЛЮТИК ГРАЛИ В СХОВАНКИ

Світило яскраве сонце. Видався чудовий осінній день, коли братики Морсик і Лютик вийшли на подвір'я. Морсик зажмури́в оченята від яскравого світла, позіхнув і запитав:

— У що гратимемо, Лютику?

Лютик трішки задумався.

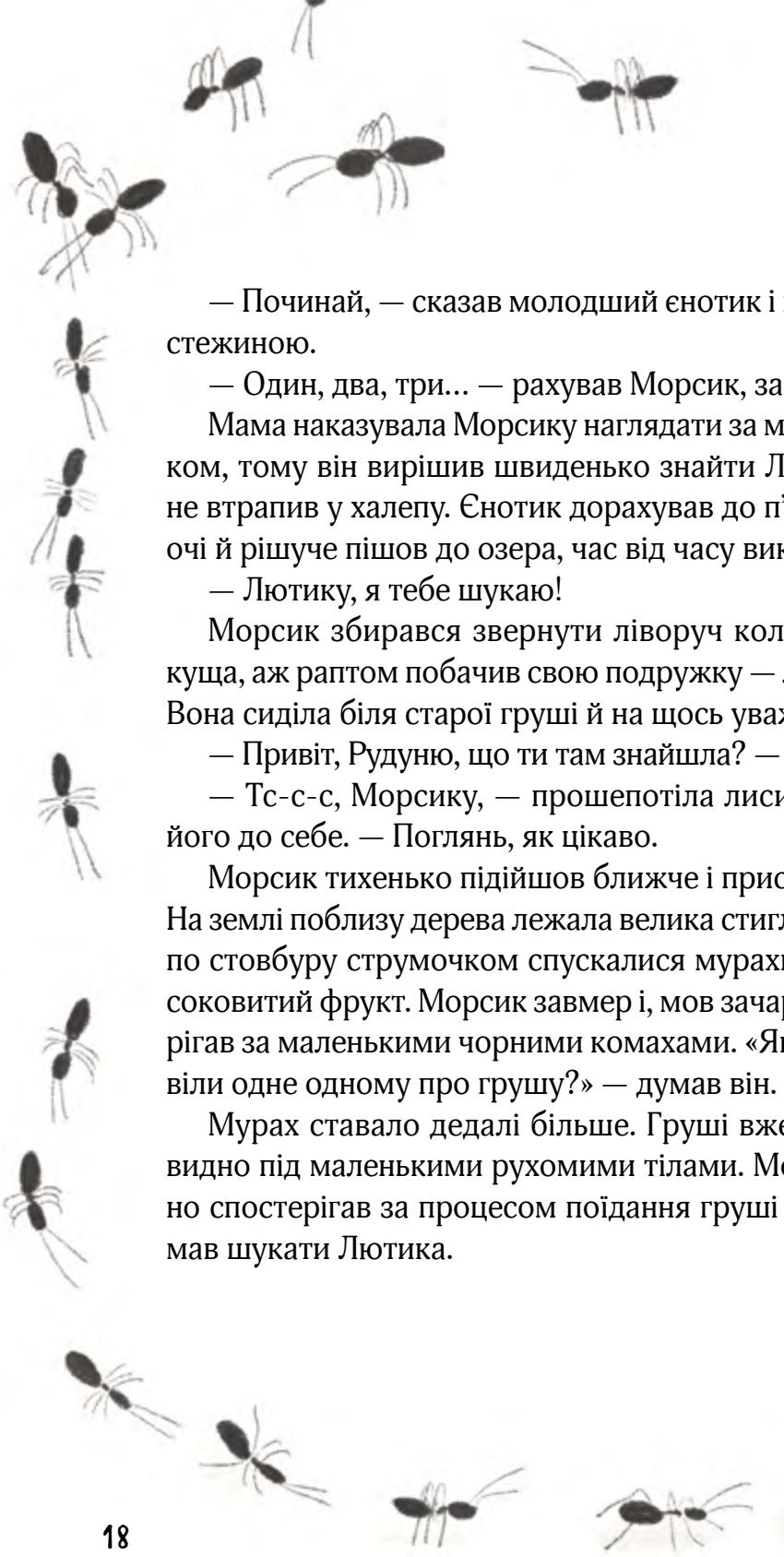
— Пограймо в схованки! Але ховатися буду я!

— Ну добре, ховайся, усе одно я тебе легко знайду, — впевнено сказав Морсик. — Іди, а я лічитиму до п'яти.

— А от візьму і сховаюся так, що не знайдеш, — ображено заперечив Лютик.

— Ну спробуй — засміявся Морсик, упевнений у своїй перемозі.

— Починай, — сказав молодший єнотик і швиденько побіг стежиною.

— Один, два, три... — рахував Морсик, заплющивши очі. Мама наказувала Морсику наглядати за молодшим братиком, тому він вирішив швиденько знайти Лютика, доки той не втрапив у халепу. Єнотик дорахував до п'яти, розплющив очі й рішуче пішов до озера, час від часу викрикуючи:

— Лютику, я тебе шукаю!

Морсик збирався звернути ліворуч коло шипшинового куща, аж раптом побачив свою подружку — лисичку Рудуню. Вона сиділа біля старої груші й на щось уважно дивилася.

— Привіт, Рудуню, що ти там знайшла? — запитав Морсик.

— Тс-с-с, Морсику, — прошепотіла лисичка й поманила його до себе. — Поглянь, як цікаво.

Морсик тихенько підійшов ближче і присів коло лисички. На землі поблизу дерева лежала велика стигла груша, а до неї по стовбуру струмочком спускалися мурахи й усі разом їли соковитий фрукт. Морсик завмер і, мов зачарований, спостерігав за маленькими чорними комахами. «Як же вони розповіли одне одному про грушу?» — думав він.

Мурах ставало дедалі більше. Груші вже майже не було видно під маленькими рухомими тілами. Морсик зацікавлено спостерігав за процесом поїдання груші й геть забув, що мав шукати Лютика.

Тим часом Лютик дійшов до ожинового куща, за яким хотів сховатися, аж раптом на нього щось упало. Єнотик придивився й упізнав пір'їну великого пана орлана. Цей птах найкраще знав Казковий Ліс, бо бачив із висоти свого польоту кожну стежину, кожен закуток і кожне деревце. Велика тінь затулила сонце, наче хмара. Це прилетів сам пан орлан.

— Вітаю, Лютику! — сказав птах. — Що ти тут робиш сам?

— Вітаю, пане орлане! — відповів малюк. — Я шукаю, де б мені сховатися від Морсика. Ми граємо в схованки.

— Ох, як добре. Я б залюбки пограв у схованки, але зі мною нецікаво грати, я відразу знаходжу всіх, бо бачу Ліс немов на долоні, — засміявся пан орлан.

— Мене й на землі завжди всі знаходять, я не вмію ховатися, — сумно сказав Лютик.

— Я можу тобі допомогти. Залазь у моє гніздо — діти щойно полетіли, і тут повно місця, — запропонував орлан.

Лютик аж сплеснув у долоні на радощах.

— Можна? Правда, можна? Я завжди мріяв побувати у вашому гнізді! — зрадів Лютик і почав лізти на дерево, доки пан орлан не передумав.

Гніздо було високо. Єнотик навіть утомився, доки доліз, але цікавість узяла гору, та й надія, що Морсик його не знайде, додавала сил. Коли нарешті Лютик потрапив у гніздо, то ледь тримався на ногах від втоми. З гнізда відкривався дивовижний краєвид на весь Ліс. Єнотик на мить завмер.

— Перепочинь трішки, а я скоро повернуся, — сказав пан орлан і полетів геть.

Лютик приліг у гнізді й відразу відчув, як йому м'яко та затишно. Ніжне пір'я було дуже приємне на дотик — єнотику здалося, що він лежить на хмаринці. Він подивився на небо. Сонце світило надто яскраво, тому Лютик прикрив оченята лапками й вирішив лише хвилинку перепочити. Від втоми він навіть не помітив, як провалився у глибокий сон.

Тим часом Морсик і Рудуня досі спостерігали за мурахами, які доїдали грушу. Затамувавши подих і пригрівшись на сонечку, єнотик і лисеня сиділи тихо й нерухомо. Лише буркотіння в животику змусило малят схаменутися.

— Ой, це мій живіт підказує, що вже час обідати, — сказав Морсик і підвівся.

— Я також хочу їсти. Ходімо по домівках, усе одно вже нічого цікавого не відбувається, — розчаровано зітхнула Рудуня, наче чекала побачити щось феєричне.

Друзі попрощалися й вирушили кожен до свого дому.

Морсик зайшов на кухню, де мама вже накривала на стіл. Єнотик був дуже голодний, а на кухні смачно пахло дерунами. Тож він швиденько вимив руки й приготувався їсти.

— А де це Лютик? — здивувалася мама.

Морсик як обпечений зістрибнув зі стільця й вигукнув:

— Лютик!!! Я загубив Лютика!

— Як таке могло статися? — стурбовано запитала мама.

— Ми гралися в схованки, і я забув його знайти! — тараторив єнотик.

— Морсику, — суворо сказала мама, — ти ж мав наглядати за братиком!

— То все Рудуня! То все мурахи! Вони мене відволікли — і я зовсім забув, що Лютик сховався, — намагався перекласти на когось провину Морсик. — Мамо, що ж робити?

— Ходімо швидко його шукати! Він, мабуть, дуже хвилюється, чому ти так довго його не знаходиш.

— Ходімо, ходімо! — вигукнув єнотик і побіг надвір, зовсім забувши про те, що хотів їсти.

Мама й Морсик жваво йшли лісовою стежкою і весь час кликали:

— Лютику! Лютику, ти де?

Єнотика ніде не було видно. Ніхто з опитаних звірів також не бачив малюка.

Морсик справді хвилювався через братика, але ще дужче боявся, що його сваритимуть і, можливо, залишать без солодкого на цілий тиждень! Він і так був не надто відповідальним старшим братом, а тут ще й така халепка!

Мама-єнотиха з Морсиком дійшли аж до озера, коли їх накрила величезна тінь, а над головами пролунав голос пана орлана:

— Вітаю, пані, вітаю, Морсику!

— Вітаю, пане орлане! Ви не бачили нашого Лютика? — запитала стурбована мама.

— Лютика? Невже ви досі не знайшли його? Адже він сховався в моєму гнізді ще зранку, — здивувався пан орлан.

— У вашому гнізді? Як він там опинився? Ходімо швидко подивимося! Він, мабуть, досі там і дуже наляканий! — хвилювалася мама.

Єнотиха з сином рушили стежкою, щоб не загубити сліду пана орлана. Старший єнотик увесь час думав: «Отакої! Я завжди мріяв побувати в гнізді пана орлана, а Лютику це вдалося!». Але водночас Морсику було тривожно, бо вірогідність дістати покарання ще остаточно не зникла.

Пан орлан першим дістався дерева, злетів, подивився вниз і засміявся:

— Ну що, Морсику, піднімайся в гніздо й забирай схованого.

— Морсику, лізь по Лютика, — сказала мама, заспокоївшись, що знайшла синочка.

Морсик дуже зрадів, що йому випала нагода побувати в гнізді пана орлана. Єнотик спритно заліз на дерево й заглянув у гніздо. Скрутившись калачиком у м'якому пір'ї, солодко спав Лютик. Морсик зітхнув із полегшенням та обережно погладив братика по лапці:

— Лютику, прокидайся.

Братикові снівсь солодкий сон про те, як він стрибає по хмаринках, але потім десь далеко єнотик почув голос Морсика, який кликав його й чомусь радив прокинутися. Лютик спершу не слухався поради брата, але все-таки розплющив очі та зрозумів, що насправді спав, хоч і не на хмаринці.

— Морсику, ти знайшов мене, я знову програв... — засмучено зітхнув Лютик.

Морсик не хотів визнавати поразку, але й не міг обманути братика.

— Не зовсім, я майже знайшов тебе сам, але потім мені підказав пан орлан, — схитрував Морсик.

— Справді? То цього разу я виграв? — зрадів маленький єнотик.

— Так, братику, ти переміг, — визнав Морсик і сів поруч.

Братики довго сиділи в гнізді й милувалися лісом. З висоти було добре видно озеро, що здавалося великим дзеркалом, а також Дубовий Гай, де мешкала бабуса-єнотиха, малиновий чагарник і навіть Липовий Ліс.

— Як гарно... — замріяно сказав Морсик. — Я так давно мріяв побувати в гнізді пана орлана.

— Я також, — задумливо додав Лютик.

Морсик поглянув в інший бік і раптом побачив у далині якісь чорні хмари та спалахи.

— Ой, пане орлане, що то там таке?

Пан орлан злетів до самісінького гнізда, уважно придивився й сумно зітхнув:

— Здається, десь далеко справжня злива...

— І що це означає? — запитав допитливий Морсик.

— Це означає, що треба бути пильними, бо може насуватися буря, а бурі дуже небезпечні. Вітер при такій негоді ламає дерева, руйнує будинки, через дощ починаються повені...

Морсик хотів запитати ще щось, але його відволік мамин голос:

— Морсику, Лютику! Чому ви так довго? Ви що, заснули?

— Уже йдемо, мамо! — крикнув Морсик.

— Ні, ми не спимо, ми ховаємося.

Родина єнотів ішла додому. Морсик укотре обіцяв, що буде пильним і ніколи не загубить молодшого братика.

— А ще я завжди хотів побувати в барлозі пана ведмедя, тож наступного разу, Лютику, спробуй заховатися там, — сказав Морсик.

Мама-єнотиха засміялася й відповіла:

— Навіщо ховатися? Спробуймо якимось сходити в гості. Ось лише візьмемо баночку меду — і можемо зайти на чай.

— Було б добре, — сказав Морсик. — Але краще з'їжмо мед самі, бо я дуже зголоднів.

— Тобі завжди мало меду! — усміхнулася мама. — Ходімо додому обідати, бо з вашими схованками вже й вечеря скоро.

— Ходімо швидше! — сказав Морсик і побіг уперед.

— Наздожену! — вигукнув Лютик і помчав слідом.

ЯК МОРСИК ВЕСЕЛКУ МАЛЮВАВ

Понад усе на світі Морсик любив проводити вихідні в гостях у бабуні, яка мешкала в Дубовому Гаю далеченько від Казкового Лісу. Єнотику дуже подобалося залишатися з бабунею вдвох, бо вона завжди його балувала й дозволяла бешкетувати.

І ось знову настала п'ятниця. Морсик поклав у сумку улюблену книжку казок і набір шишок. Тато-єнот відвів його до Дубового Гаю. Бабусин дім був у маленькому дуплі найстарішого дуба. Затишнішого дупла Морсик ніколи не бачив: у бабусі були дуже милі, хоч і старенькі, меблі, приємні на дотик картаті килими, а стіни прикрашали найгарніші, на думку Морсика, картини — його

малюнки! Єнотик дуже любив малювати. Для нього бабуса завжди тримала вдома набір фарб, пензлики й альбом.

Пізно ввечері бабуса-єнотиха читала Морсику казку перед сном:

— Яюсь дуже-дуже давно жили собі... — почала пані єнотиха.

— Бабуню, а ми підемо завтра на озеро? — запитав Морсик.

— Звісно, Морсику, якщо хочеш, — відповіла бабуса. — Так от, жили собі...

— А ми підемо збирати гриби? — не зупинявся єнотик.

— Звісно, підемо, Морсику! Ти слухатимеш казку чи ні? — трішки невдоволено запитала бабуса.

— Слухатиму, бабуню, — запевнив єнотик. — Просто ти читаєш зовсім не так, як татко. У нього краще виходить.

— Тоді я обов'язково запитаю у твого татка, як саме треба читати, а зараз будемо спати, — втомлено відповіла бабуса й закрила книгу.

— Не ображайся, бабуню, але краще за татка казки не читає ніхто, — сказав Морсик і позіхнув.

Бабуса запевнила, що зовсім не ображається, але Морсик уже міцно спав і нічого не чув.

Уночі єнотик прокинувся від страшного гуркоту!

— Бабуню, що це?! — закричав він.

— Спи, маленький, це просто грім. Здається, буде дощ, та ще й дуже сильний, — сумно сказала бабуса.

Морсик заліз із головою під ковдру і згодом почув, як зашумів дощ, як зашаруділо дубове листя і краплі почали стукати у вікна. Єнотик солодко заснув і проспав до самого ранку.

Уранці дощ не вщух! Лив немов із відра. Морсик підійшов до вікна й сумно зітхнув:

— Ну от, почалася буря...

— Що ти таке кажеш, Морсику? — здивувалася бабуня. — Це просто дощ. Чому ти вирішив, що це буря?

— Нещодавно ми з Лютиком бачили дуже чорні хмари, і пан орлан сказав, що, можливо, буде ураган, — спокійно відповів Морсик, який не розумів небезпеки такої негоди.

— Справді? — схвильовано відповіла бабуня. — Дуже сподіваюся, що буря обійде нас стороною. Коли я була маленька, ми з родиною втікали від дуже сильної повені. Тоді тижнями йшов проливний дощ, шквальний вітер повалив дерево, де було наше дупло, і ми змушені були втікати. Саме так ми опинилися в Дубовому Гаю і лишилися тут жити, — говорила бабуня й дивилася кудись удалечінь, поринувши у спогади.

— Невже ти була маленькою? Я думав, бабуні завжди дорослі, — здивувався Морсик.

— Авжеж була, — засміялася бабуса. — І я слухалася своїх татка й маму, вони були дуже зібрані й дбали про мене. Я сподіваюся, що ви з Лютиком ніколи не знатимете ураганів і сильних бур, бо вони можуть бути дуже небезпечними. Бурі нищать усе навкруги... Але досить про сумне, я зараз дам фарби — і ти помалюєш, бо куди ж ми підемо в такий дощ?

Морсик сів коло вікна, а бабуса-єнотиха поставила перед ним фарби, пензлики й поклала альбом.

— Бабуню, поглянь, що трапилось! — засмучено вигукнув єнотик. — Мої фарби засохли, я не зможу ними малювати.

— Стривай, спробуймо розмочити їх водою, — сказала бабуса.

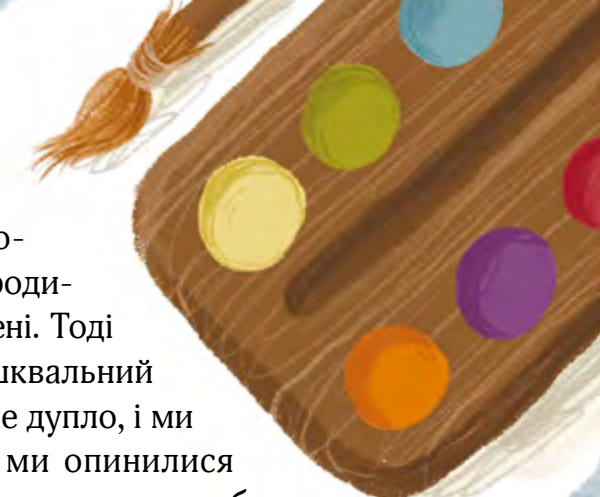
— А так можна? — здивувався Морсик. — То спробуймо.

Бабуса взяла фарби, відчинила вікно й ненадовго виставила їх під дощ.

— Бабуню, вийшло! — радісно вигукнув єнотик. — Я поки помалюю, а ти приготуй мені, будь ласка, чогось смачненького, бо я голодний.

Бабуня всміхнулася й пішла на кухню, а Морсик почав завзято малювати дощ, ставлячи на аркуш сині крапочки.

Недовзі тонкий аромат вафель і какао підказав єнотику, що сніданок готовий. Він відклав малюнок і побіг до бабуні.

Після смачного сніданку Морсик знову повернувся в кімнату. Він навіть не помітив, як дощ ушух і вийшло сонечко. Єнотик підбіг до вікна, бо високо в небі побачив неймовірно красиву веселку — вона куполом накривала майже весь Дубовий Гай.

— Бабуню! — вигукнув єнотик. — Лише поглянь, яка веселка! Я хочу її намалювати!

— Чудово, маленький, малюй, — задоволено відповіла бабуня-єнотиха.

— Бабуню, а хто намалював веселку?

— Сама природа, Морсику, сама природа.

— А звідки в неї фарби? — здивувався Морсик.

— У неї все є. Саме тому навкруги так гарно.

— Бабуню, я зрозумів! У природи засохли фарби, тому вона й створила дощ, щоб їх розмочити й намалювати веселку! Ось навіщо потрібен дощ, — радо вигукнув маленький єнот.

— Може, й так, — усміхнулася бабуня. — Малюй уже.

— Але як? Я не бачу, які кольори йдуть один за одним, — засмутився Морсик. — Якби ж підійти ближче...

— Не потрібно. Я навчу тебе запам'ятовувати послідовність кольорів веселки, — підморгнула бабуня. — Дивися: Чапля Пообіцяла Журавлю Зловити Багато Смачної Форелі. Кожна перша літера слова підкаже тобі, який колір малювати: червоний, помаранчевий, жовтий, зелений, блакитний, синій, фіолетовий.

— Отакої! Дякую, бабуню! Як просто, а я й не знав! — зрадів Морсик і міцно обійняв бабусю.

Потім єнотик узявся до справи. Дивився у вікно й повторював: «Чапля пообіцяла журавлю зловити багато смачної форелі».

Коли Морсик доводив до кінця фіолетову лінію, то знову подивився у вікно — а веселка зникла.

— Бабуню, — засмутився маленький, — поглянь: веселки вже немає. Як же так, природа забрала її собі?

— Чому ж забрала? Ось же вона, — усміхнулася бабуся й показала на малюнок Морсика. — Найкрасивіша веселка у світі! Повісьмо твій малюнок на стіну — і веселка назавжди лишиться в моєму домі!

Морсику дуже сподобалася ця ідея, і він швиденько побіг за бабусею вішати картину.

— А що ми робитимемо зараз, бабуню? — запитав єнотик, коли малюнок уже висів на стіні.

— А зараз ми підемо на озеро та по гриби, як і планували. До річч, після дощу грибів завжди дуже багато.

— Ура! Ми можемо зробити все, що я так люблю! Дякую тобі, природо, ти подарувала мені стільки всього! Дякую, дощику! — весело защебетав Морсик.

— Природа дала ще дещо, що ти дуже любиш... — хитро промовила бабуся.

— Ти про що? — не зрозумів Морсик.

— Калюжі! Ти ж так любиш калюжі! Можеш гуляти босоніж і бігати по калюжах.

— Точно!!! Ура! Це все природа! Як же я люблю її! — аж підспівуючи, торохтів єнотик.

— Правильно, мій любий, ми маємо любити й берегти природу. Лише тоді нас і надалі оточуватиме така краса, — мовила бабуся і вказала на Дубовий Гай.

— І веселки! У нас завжди будуть веселки, — сказав єнотик.

— Так, і веселки також.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.